

شهید عباس جعفر ملک

ولادت: ۱۳۳۵/۴/۲۲، استان اصفهان

پذیرش در رشته پرستاری دانشگاه شهید بهشتی

شهادت: ۱۳۶۰/۸/۲۶، سوسنگرد

آرامگاه: بهشت زهرا، قطعه ۲۴، ردیف ۱۰۹، شماره ۲۱

زندگی نامه

شهید جعفر ملک در بیست و دوم تیر ۱۳۳۵ در شهر کاشان متولد شد. دوران کودکی را در شهر ری گذراند. از دوران ابتدایی به آموختن قرآن و احادیث می پرداخت و در جلساتی که در مسجد محل تشکیل می شد، به طور فعال شرکت می کرد. سال ۱۳۵۵ موفق به دریافت دیپلم ریاضی شد و در سال ۱۳۵۶ در کنکور شرکت کرد و در رشته پرستاری دانشگاه شهید بهشتی پذیرفته شد.

در دوران انقلاب به ویژه در محیط دانشگاه در راهپیمایی ها و تظاهرات حضور فعال داشت. پس از تعطیلی دانشگاهها به دلیل انقلاب فرهنگی، مدتی در جهاد سازندگی خدمت کرد. با شروع جنگ تحمیلی به عنوان امدادبار رهسپار

جبهه شد. او سه بار در جبهه حضور یافت و در آخرین مرتبه، مصادف با بیست و ششم آبان ۱۳۶۰ در سوسنگرد بر اثر برخورد ترکش خمپاره به سر به شهادت رسید.^۱

فرازی از وصیت‌نامه

انسان گاهی در بودنش، از خود گذشته و به خدا می‌رسد و اکنون که می‌نویسم، این چنین است. امید آن که دیگر به این دنیای زبون بازنگردم. آری، دیری است فهمیده‌ام که این‌جا جای ماندن نیست و باید بروم. دیری است که به من آموخته‌اند که باید رفت و نباید ماند، ولی می‌ترسم و راستی هم جای ترس دارد. آری، می‌ترسم که با تمام تلاشم وقتی می‌روم، شهید نباشم؛ زیرا که شهید، شهد تاریخ است و شهید اسطوره وجود است.

«شهید» این کلمه چهار حرفی که هر حرفش را باید از لابه‌لای یکی از دفترهای پر مخاطره «بودن» جستجو کرد و به هم پیوند داد و برای پیدا نمودن و پیوند دادن این چهار حرف، باید عمری تمامی اوراق هستی را به هم پیوند زد تا بتوان پیدا کرد. شهید نیستیم؛ زیرا که علی، این انسان شامل مجموعه تضادها و در مجموع توحید را در سر دفتر شهیدان می‌یابم. شهید نیستیم؛ زیرا بلال، این انسان منهای خود شهید است. شهید نیستیم؛ زیرا خمینی، این شاهد بزرگ را شهید می‌دانم.

عزیزان! بدانید که دنیا جایی نیست مگر برای امتحان؛ پس بکوشید تا با دستی پر از این صحنه امتحان بیرون روید؛ زیرا هر عملی به جز با این منظور بیهوده است. به راستی که تنها وسیله قبولی در این امتحان بزرگ دو چیز است: «تزکیه» و «تعلیم»؛ تا با به کارگیری این دو اصل اساسی، زندگی دنیا را در راه خدا و با موفقیت به پایان بریم؛ به این امید که خدایمان بیامرزد.